

Sygn. akt IV KO 6/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie dot. zażalenia H. D.
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.
z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt PR 1 Ds. (...),
o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 11 lutego 2021 r.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w B.
z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IX Kp (...),
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął postulat Sądu Rejonowego w B. przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy wywołanej zażaleniem H.D. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.. Przedmiotowym postanowieniem, ze względu na brak ustawowych znamion czynu zabronionego, odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie PR 1 Ds. (...) o niedopełnienie obowiązków przez ustalonego referendarza sądowego, mające przejawiać się w niezawiadomieniu H. D. o wpisie postanowienia o ustanowieniu drogi koniecznej.

W uzasadnieniu wystąpienia Sąd właściwy miejscowo do rozpoznania zażalenia wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, gdyż brak jest warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania środka odwoławczego, skoro sprawa dotyczy osoby zatrudnionej w Sądzie Rejonowym w B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Inicjatywa Sądu Rejonowego w B. nie zasługiwała na uwzględnienie.

W postulacie przedstawionym przez Sąd właściwy terytorialnie nie wykazano w sposób wystarczający, że zachodziły konkretne i rzeczywiste przesłanki do zastosowania wyjątku z art. 37 k.p.k. Na przeszkodzie do wydania orzeczenia w kierunku oczekiwanym przez Sąd występujący stanęło kilka zasadniczych powodów: po pierwsze - procedowanie Sądu w sprawie zażalenia H. D. nie będzie się wiązało z merytorycznym rozstrzygnięciem w przedmiocie jego zarzutów w stosunku do konkretnej osoby. Chodzi wyłącznie o kontrolę prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, tzn. czy w ogóle opisane w zawiadomieniu zachowania można zakwalifikować jako przestępstwa, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, czyli rozstrzygania o odpowiedzialności karnej wskazanych w zawiadomieniu osób; po drugie – w związku z tym, że sprawa dotyczy referendarza sądowego zatrudnionego w Sądzie właściwym miejscowo do rozpoznania zażalenia, to wszelkie ewentualne obawy zaistnienia okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w omawianej sprawie, należy w pierwszej kolejności rozwiązać w trybie art. 41 § 1 k.p.k., bez potrzeby sięgania po właściwość delegacyjną z art. 37 k.p.k. Regulacja *iudex suspectus* powinna w niniejszej sprawie okazać się wystarczająca dla zachowania ogólnej reguły, o której mowa w art. 31 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę - co należało odnotować jako trzeci i ostatni argument przemawiający za nieuwzględnieniem żądania zawartego w wystąpieniu - że Sąd Rejonowy w B. jest jednostką o licznej obsadzie sędziowskiej, w którym funkcjonuje aż 9 wydziałów, z czego dwa to wydziały karne (III i IX).

Z tego względu obawa Sądu, iż rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, była zbyt daleko idąca.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.